

sione sibi facta à Sede Apostolica dispensandi super esu carnium, ovorum, & lacticiniorum tempore jejuniorum, & Quadragesimæ, dici posset, sibi etiam datam fuisse facultatem dispensandi nedium particulares personas, sed etiam multitudinem hominum, & omnes sui districtus Incolas, quando coram Deo id expedire judicasset: habitoque responso, facultatem ei fuisse concessam dispensationem indulgendi particularibus hominibus, non autem multitudini hominum, & omnibus Incolis sui districtus; pro concesiones exoravit. Pro causa exposuit beneficam piscium qualitatem; exiguum piscatorum numerum, qui longè ab Insula piscantes, pisces deferebant, aut furentes, aut corruptos ob nimios calores; paupertatem eorum gentium, quæ oleum emere non poterant pro cibis Quadragesimalibus necessarium; deficientiam denique olerum, & leguminum, quæ in ea regione facile corrumpuntur, aut à vermis consumuntur. Resubinde maturè discussa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis die 12. Aprilis anno 1742., habita ratione regionis nimis remotæ, à qua quolibet anno impossibilis erat ad Sedem Apostolicam recursus; indulgentes necessitati Fidelium degentium in Insulis Ditionis Gallæ in America, facultatem concessimus Praefectis Missionum illarum partium, ut in causâ veræ, & ineluctabilis necessitatis, & tantum de anno in annum, præfataque vera necessitate durante, & non aliter, nec alio modo, uti possent, & valerent cum fidelibus Populis ipsorum regimini commissis dispensare super esu ovorum, & lacticiniorum, & etiam carnium tempore Quadragesimali, indicata simul cum hujusmodi dispensatione observantia jejunii per unicam comedionem, onerataque prædictorum Praefectorum conscientia, si adamussim juxta præscriptum concessa facultate usi non fuissent.

§. 23. Sed jam ad experientiam deveniamus. Quindecim ab hinc annis per totam ferè Europam morbus invalidus, qui pectoris inflammationem inferebat, ita tamen, ut ex una Civitate in aliam, & ex una Provincia in aliam hæc funesta lues promanaret. Id contigit annis 1730. 1733. 1740. Licet autem morbus ejusmodi, qui universos hominum ordines, atque ætates corripiebat, lentam solum in pectori inflammationem excitaret, tamen senibus matura jam ætate debilitatis extremam afferebat perniciem; nam ex ipso febres acutissimæ, ac mortales sequebantur. Idem morbus in periculum trahebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectori laborarent. Postremò multorum pectora adeo labefactavit, ut gravissima deinde mala provenerint. Alias quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, ægros in dis-

crimen vitæ adduxisse, Medici Scriptores luculenter testantur.

§. 24. Itaque, si Medicinae Professores acciti, monitique graviter, ut nihil à veritate alienum respondeant, unanimi consensu fastantur (uti Nobis ipsis accidit, cum adhuc Bononiæ versaremur) morbum esse talis naturæ, qualem superius commemoravimus, ita ut nulla ætas libera, & incolmis esse quæat; & affirmant, illis ipsis, qui inter Cives salvi, & integræ numerantur, eandem pernicem inninere; id præterea conferre plurimum ad ejusmodi luem depellendam, aut evitandam, si tum ægrotantes, tum sani à piscibus, & oleo, & quandoque pariter à lacte, & ovis abstineant; si, inquam, res ita se habeat; tum prædubio causa sufficiens judicanda est, quæ experientiæ innititur, & quæ semper probata, & in posterum probanda videtur, ut nempe Populus, seu Civitas integra à carnibus abstinendi præcepto non teneatur.

§. 25. Neque ulla difficultas removere vos debet à consulendis Medicis, qui præstantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera senserint, scripto testari non prætermittant; quæ conditio si desit in posterum, nulla unquam facultas Civitati, aut Diœcesi, carnis aur lacticiniis vescendi tempore. Quadragesimæ tribuetur: quippe id necessarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiares quidem Cives à Quadragesimæ præcepto liberos, & immunes decernere soleant; (de qua re gravissimè monendi à vobis sunt, ne suas animas indulgendo nimis aggravant) Cum verò pro universis Civibus idem statuendum proponitur, tum se difficiles, anxious, ac sollicitos præstare, Nos ipsi experti sumus. Postremò si velint percurrere ea, quæ in Italia, & extra ipsam præclarissimi Auctores Medici Typis evulgariunt, facile deprehendent, abstinentiam, ciborumque parsimoniam ab illis magnopere commendari; discrimen inter morbos constituit, certis rationibus ostendi, in curandis quibusdam morbis nequaquam requiri, ut juscum, & carnes, loco piscium, olei, & herbarum substituantur; in aliis verò juvare plurimum, si sublati carnis, cum indicitur jejunium, oleo, vel lacte ægrotantes utantur. Demum advertent, quæm diligent, accurateque scribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolimes à communis lue supersunt.

§. 26. Hæc vobis indicanda putavimus. Reliquum est, ut vos hortemur, ne tam facile suscipiatis negotium petendæ facultatis utendi carnis, & lacticiniis tempore Quadragesimæ pro universa Civitate, vel Diœcesi. Quippe abrumpenda tandem est consuetudo, ob quam jam per tot annos in quibusdam

locis hæc facultates tribui consueverunt. Illud etiam experientia à vobis compertum erit, delictis quoque, ac mollibus abstinentiam Quadragesimæ nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc causam inter ægrotos, vel mortuos recensi.

§. 27. Hanc rationem, & institutum Nos ipsi secuti sumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus) cum nuper Quadragesimæ tempus ageretur. Si vos id quoque præstatibus, neque facile à Nobis pro universa Civitate, vel Diœcesi, facultatem solvendi Quadragesimæ abstinentiam postulabitis, vel (si necessarium id arbitremini) non aliter, quam servatis premissis conditionibus Dispensationis instantia ad Nos deferretur, non solum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; sed etiam repulsæ pudorem evitabitis, Nosque pariter ea molestia vindicabis, quam ferimus, dum votis vestris minimè obsecundamus. Postremò vos omnes per amplerum, & Apostolicam Benedictionem Vobis, Populisque vestris imperitum.

Datum ex Arce Castri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus nostri anno quinto.

Reperitur hæc Constitutio in eodem Tom. 1. prædicti Bullar. pag. 523.

Alias ab eodem Sanctissimo Domino super Jejunio latas Constitutiones ed omittendas ducimus, quod ex traditis haecenus ejusdem Sanctissimi mens atque præceptum satis abunde patet.

INDULGENTIÆ PERPETUÆ pro orantibus ad pulsum salutatio- nis Angelicæ.

BENEDICTUS PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

In junctæ Nobis divinitus Apostolicæ servitutis ratio postulat, ut coelestium munerum thesauros dispensationi nostræ à Domino creditos fideleriter erogemus, cum id ad augendam in terris Beatissimæ, atque Augustissimæ Cœli Reginæ Virginis Deiparæ Maria, Patronæ & Advocatae nostræ, venerationem, excitandamque, & foventam erga illam fidelium devotionem, ac ad animarum salutem speramus in Domino profuturum: Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi; Omnibus, & singulis Christifidelibus verè poenitentibus, & confessis, ac Sacra Communione refectis, qui mane, aut meridi, seu vespere ad pulsum Campanæ Angelus Domini nuntiavit Marie, & concepit de Spiritu Santo: Ecce Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum: Et Verbum caro factum est, & habitavit in nobis cum tribus Ave Maria flexis genibus de votè recitaverint, & pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac

Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione piæ ad Denim preces effuderint, plenariam in uno die cuiuslibet mensis dumtaxat, per unumquemque Christifidelem ad sui libitum eligendo, lucrificandam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino concedimus: In reliquis verò anni diebus iisdem Christifidelibus verè contritis, quoties id egerint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis penitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxamus: Præsentibus perpetuis futuris temporibus valuturis. Volumus autem, ut earundem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis manu alicuius Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prouersus fides ubique habeatur, quæ ipsi præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensa. Datum Roma apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Septembbris 1724. Pontificatus nostri anno primo. — F. Cardinalis Oliverius.

Extat hec Bulla in Tom. 10. Bullar. Rom. edito Luxemburgi 1730. pag. 236.

Notandum est autem, ab eodem Benedicto XIII. indultum fuisse Regularibus omnibus, aliisque in Religiosis Domibus commorantibus, ut si consuetas preces ad sonum Campanæ recitare non possunt, properea quod opus aliquod ad Regularem observantiam pertinentis tunc temporis exercent, nihilominus easdem Indulgentias consequi valeant, dummodo statim ac opus prædictum expletum fuerit, preces supramemoratas flexis genibus devotè recitent. Videsis hoc Indultum, datum 5. Decembr. 1727. apud Promptam Bibliothecam F. Lucii Ferraris, verbo Indulgentia. Est etiam advertendum, à SS. D. N. Benedicto XIV. pro hujusmodi Indulgentiarum lucratione novissimè esse dispositum, atque præscriptum, ut preces mane, meridi, & vespere ad pulsum Campanæ flexis genibus ex constitutione Benedicti XIII. recitandæ, à vesperris uniuscunque Sabbati ad totam Dominicam sequentem à stantibus deinceps recitentur: necnon ut toto tempore paschali, à primis Vesperis Dominicæ Resurrectionis incipiente. & ad primas etiam Vespertas Dominicæ Sanctissimæ Trinitatis terminante, loco earundem precum Aña. Regina Cœli cum suo versiculo, & oratione: Deus, qui per Resurrectionem &c. itidem à stantibus recitentur; quam qui memoriter nesciverint, solitam alias Orationem eadem corporis positione, nempe stantes, persolvant. Totum liquet ex ipsius Benedicti XIV. Decreto, cuius Notificationis Italico idiomate conscriptæ exemplum videre est apud supra citatam Bibliothecam, verbo item Indulgentia; unde ad literam de promulgatione sic se habet.

F. Gio: Antonio del titolo de' SS. Silvestro è Martino à Monti della S. R. C. Prete Card. Guadagni, della Santità di Nostro Signore Vicario Generale ec.

LA Santità di Nostro Signore sempre intenta à dar eccitamento, è stimolo à Fedeli di ricorrere al Signore per ottenerne le sue celesti Benedizioni, volendo togliere la deformità, che s'incontra fra questi nelle pubbliche preghiere, quali si fanno al suono della Campana la mattina, il mezzo giorno, e alla sera, allor quando si recita la solita Orazione dell' Angelus Domini &c. e con essa tre volte l' Ave Maria &c. conferma in primo luogo le Indulgenze già conceded dalla San. mem. di Benedetto XIII. cioè l' Indulgenza Plenaria, è remissione di tutti li peccati universalmente, ed in perpetuo a quelli, che veramente pentiti, confessati, e comunicati in un giorno di ciaschedun Mese à loro elezione, reciteranno, come sopra, la mentovata Orazione, è ne' altri giorni dell' anno l' Indulgenza di cento giorni per ciascheduna recita, parimente in perpetuo: ed incremento alla disposizione de lla Rubrica, comanda, che detta Orazione dal vespero di ciaschedun Sabbato a tutta la Domenica seguente si reciti in piedi.

Comanda in oltre, che durante il tempo Pasquale, quale termina alli primi Vespri della Domenica della SS. Trinità, in vece della medesima Orazione si reciti in piedi l' Antifona: *Regina Cœli &c.* col suo Versetto, ed Orazione corrispondente: *Deus, qui per Resurrectionem &c.* per la recita della quale Antifona concede anche benignamente la Santità Sua l' istesse Indulgenze, come sopra, esortando premurosamente tutti li Fedeli a non trascurarne l' acquisto.

Quelli poi, che non sapranno a mente la suddetta Antifona, acquiserano le medesime Indulgenze, recitando, come sopra, l' Orazione dell' *Angelus Domini &c.*

Dat. in Roma dalla nostra solita Residenza li 20. Aprile 1742.

F. G. Card. Vicario.

Gasparo Arciprete Ori Segret.

INDULGENTIÆ PRO RECI-

tantibus sub horam noctis ad pulsum Campanæ Psalmum *De profundis*, vel semel Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam cum versiculo *Requiem aeternam &c.*

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Cœlestes Ecclesiæ thesauro, quorum dispensationem Nobis commisit Deus, ad Christifidelium pietatem fovendam, augendam, & animarum salutem promovendam libenter erogamus.

§. 1. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi; omnibus & singulis utriusque sexus Christifidelibus, qui sub horam noctis ad pulsum Campanæ Psalmum *De profundis*, vel semel Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam cum versiculo *Requiem aeternam &c.* in suffragium animarum Christifidelium defunctorum flexis genibus devotè recitaverint, quo die egerint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxamus.

§. 2. Insuper eisdem Christifidelibus verè poenitentibus, & confessis, & Sacra Communione refectis, qui per annum præmissa pergerint, ac pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, Plenariam in uno die cuiuslibet anni dumtaxat per unumquemque Christifidelem ad sui libitum eligendo lucrificiendam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino concedimus, & elargimur. Præsentibus perpetuis futuris temporibus valiturs.

§. 3. Volumus autem, ut earundem præsentium literarum transumptis, seu exemplis impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Magorem sub Annulo Piscatoris die 14. Augusti 1736. Pontificatus nostri anno septimo. — F. Card. Oliverius.

Exstat hæc Bulla in Tomo 14. Bulliar. Romani edito Romæ 1744. pag. 134.

INDULGENTIÆ, SEU RE-

laxationes centum dierum de injunctis, seu debitis Poenitentiis, pro recitantibus flexis genibus, singulis Feriis sextis quinques Orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam, ad sonum Campanæ, hora tertia post meridiem in memoriam Passionis, & Agoniae Domini nostri Iesu Christi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Passionis, & Agoniae Redemptoris, & Domini nostri Iesu Christi, unde nobis vita, salus, & resurrectio manavit, memoriam in omnium Christifidelium animis excitandam atque fovendam Cœlestibus Ecclesiæ Thesauris, quorum dispensationem Nobis credidit Altissimus, omnibus, & singulis Christifidelibus, qui singulis Feriis sextis totius anni, hora tertia post meridiem, ad sonum Campanæ Ecclesiarum Metropolitanarum, Cathedralium, & Parochialium (quarum Parochis, Rectoribus, aliisque quocumque nomine appellatis Superioribus, ut Campanam uniuscujusque Ecclesiæ hujusmodi pulsari faciant, injungimus, & in virtute sanctæ obedientiæ mandamus) flexis genibus quinques Orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam devotè recitaverint, & oraverint, ac pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione, necnon salutari perditorum hominum emendatione pias ad Deum preces effuderint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxamus, præsentibus, perpetuis futuris temporibus valiturs. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Magorem sub Annulo Piscatoris die 13. Decembris 1740. Pontificatus nostri anno primo.

D. Card. Passioneus.

Exstat præserta Bulla in Tom. 1. Bulliar. Bened. XIV. edito Rome 1746. pagina 27.

INDULGENTIÆ TAM DO-
centibus, & addiscentibus methodum Orationis mentalis, quām ipsam Orationem mentalem peragentibus concessæ.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, Episcopis, & Presulibus locorum Ordinariis universis gratiam, & communionem Sedis Apostolice habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Quemadmodum nihil est hominibus à familiari Dei consortio, & consuetudine avulsi, & ejecti, ad divinos hauiendos fulgores, ad aeternam salutem procurandam, & ad Deum quasi manu facta coendum, magis opportunum, salutare, ac necessarium Oratione, quæ est veluti ascensio animæ de terrestribus ad cœlestia, inquisitio supernorum, invisibilium desiderium, conjunctio Spiritu Sancto, & ad Deum locutio; ita, ne desolatione desoletur universa terra ex eo, quod nullus recognitet corde, omnes & singuli ubique, & semper salutaribus præceptis monendi sunt, quod oporteat semper orare, & nunquam deficere; ut in omni oratione, & obsecratione, cum gratiarum actione, petitionibus nostris innotescientibus apud Deum, ipse qui dives est in omnes eum invocantes, nec nostras abs se deprecationes, nec suas à nobis amoveat miseraciones. Eapropter Prædecessores nostri Romani Pontifices divina institutione formati, ut Christifideles ad orationis, sive Vocalis, sive Mentalis, ut dicitur, illa sit, studium cum alacritate incundum, & sine intermissione frequentandum incitarent, eosdem tum cohortationibus inflammare, tum cœlestium etiam munera thesauris, quorum dispensationem ipsis crediderat Altissimus, allicere studuerunt. Indulgencias enim, peccatorum remissiones, & de injunctis eis quomodolibet debitis poenitentiis relaxationes elargiti sunt iis, qui sive vocales preces recitarent, sive per aliquod temporis spatium quotidie in lege Domini meditarentur. Nos autem laudatissimis corundem Prædecessorum nostrorum exemplis incensi, non solum omnes, & singulas Indulgencias, peccatorum remissiones, & poenitentiarium relaxations per eosdem nostros Prædecessores pro recitantibus quascumque vocales preces (dummodo nunquam revocatae fuerint) aut quomodolibet orantibus, quoquaque modo sive ad tempus, sive in perpetuum ad hanc usque diem con-

cessas, Apostolica auctoritate, tenore praesentium, sub iisdem prorsus modo, ac forma confirmamus, & quatenus opus sit, de novo concedimus; verum etiam alias insuper iis praesertim, qui mentalis orationis, seu meditacionis studio operam dederint, ut infra, impernatur. Primum itaque omnibus & singulis, sive qui tam in Ecclesiis, quam alibi, & ubique locorum publice, & private quoscumque homines oraudi, seu meditandi rudes quomodocunque orare, & meditari docerint, sive qui piae orandi, & meditandi institutioni hujusmodi, ut praemittitur, interfuerint, dummodo vere penitentes, ac Sacra Communione refecti, qua vice id egerint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxamus. Iis vero tam docentibus, quam addiscientibus, qui assiduè praemissa peregerint, ac similiter vere penitentes, ac Sacra Communione refecti, pro Christianorum Principum concordia, heresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, semel in mense pro uniuscujusque commodo, & arbitrio, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam, & remissionem, quam per modum suffragii animabus Christifidelium, quæ Deo in charitate conjunctæ ab hac luce migraverint, applicare possint, misericorditer in Domino concedimus. Insuper iis, qui per duos quadrantes continuatos, vel saltu per quadrantem horæ singulis diebus, & per totum mensem, orationi mentali dabunt operam, & vere penitentes, & confessi, Sanctissimum Eucharistia sacramentum sumserint, ac pro Christianorum Principum concordia, heresum extirpatione, & Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces pariter effuderint, plenariam semel quolibet mense omnium peccatorum suorum indulgentiam, & remissionem, quam itidem per modum suffragii animabus Christifidelium, quæ Deo in charitate conjunctæ ab hac luce migraverint, applicare possint, auctoritate, et tenore similibus misericorditer in Domino elarginur. Etsi autem, juxta divinum Domini nostri Jesu Christi preceptum, oportet ut quisquis oraturus, ne ad instar hypocitarum videatur ab hominibus, intret cubiculum suum, & clauso ostio ore Coelum Patrem in abscondito: tamen, cum ipse Dominus dixerit, quod ubi sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum, & Sanctus Joannes Chrysostomus predicit, esse in oratione cum fratribus plus aliquid, videlicet concordiam, conspirationem, amoris conjunctionem, & charitatis clamorem felici societate, ex qua orationes infirmiores se simul complexas, validiores in Coelum evenerint: optimum esset, ubi commodè fieri posset, ut quemadmodum in nonnullis institutum esse accepimus, ita in omnibus, & singulis Dicensesibus in more poneretur; nimurum, ut singulis diebus dato certo Campanarum signo, siue in Ecclesiis, dummodo totius populi multitudine unum in locum, ubi ore, masculis a fœ-

minis seorsim collocatis, convenire facile possit, & nulla suboriantur confusio, & inordinatio, sive in propria Domo Patresfamilias eo, aut alio opportuniore tempore, ante Imaginem Sacram tota Familia convenientes orient. Eapropter Vos, Venerabiles Fratres, rogamus, & in Domino hortamur, ut omnibus, & singulis Ecclesiariis, piorumque locorum, in Civitatibus quidem Cathedralis, aliarumque præcipuarum Ecclesiatarum, in Oppidis vero Parochialium Ecclesiatarum Superioribus, ac Rectoribus injungatis, ut, præmisso Campanæ sonitu iis diebus, iisque horis quibus Vobis opportunius in Domino visum fuerit, dando, decernendoque, omnes Christifideles uniuscujusque curæ commissos, quos in unum convenire contigerit, in mentalis orationis studio erudire, sive per alios peritos erudiri faciant, atque ad illam frequentandam accedere, necessitatem utilitatemque proponere, Indulgentiarum thesauros, quos de benignitate Apostolica clargimus, explicare, & ad ipsos ea, qua decet, pietate, ac reverentia lucrando inflammare student, & enitanter; atque etiam, si commodè, ut praemittitur, fieri poterit, orationi mentali in communia practica, ut dicitur, vacare, in eaque exerceri faciant, & curent. Præsentibus perpetuis futuris temporibus valiturs. Volumus autem ut earundem præsentium literatum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitute munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ adhibetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Interim Apostolicam Benedictiōnem Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimus.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 16. Decembris 1746. Pontificatus nostri anno septimo. Cajetanus Amatus, Reperitur hæc Bulla in Tom. 2. saepius memorati Bullarii Bened. XIV. pag. 161.

DAMNANTUR, ET PROHIBENTUR quinque propositiones Duellorum abusi faventes, veteresque leges adversus Duellantes editæ innovantur, ac novis superadditis poenalibus Sanctionibus confirmantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Destabilem, ac Divina naturalique Legem damnatum Duellorum abusum, à barbaris gentibus, atque superstitionis, non sine ingenti corporum, animarumque clade, in Christianam Rempublicam auctore Diabolo invec-

tum,

tum, cum semper execrata sit, atque improbarit Ecclesia; tum præcipuo in eam curam studio, vigilantis, ac zelo incubuerunt Romani Pontifices, ut à Fidelium coru longissime arceretur. Nam, ut antiquiora mittamus Praedecessorum Nostrorum Nicolai I. (a) Coelestini III. Innocentii II. Eugenii III. Alexandri III. (b) Innocentii IV. (c) adversus singulares pugnas Decreta, extant recentiores Apostolicae Sedis Constitutiones, quibus Romani Pontifices Julius II. (d) Leo X. (e) Clemens VII. (f) ad demum Pius IV. (g) gravissimas poenas antea statutas confirmarunt, aliasque de novo addiderunt, contra duellantes ex quacumque causa, etiam per Seculaires Regionum aut Locorum Leges forsitan permitta, adjecta infamia, bonorumque proscriptione, etiam adversus complices, ac participes, & qualecumque operam iisdem præbentes.

§. 1. Tridentina vero Synodus (h) latam in eos excommunicationem extendit ad Imperatores, & Reges, Duces, ac Principes, ceterosque Dominos temporales, si locum ad Monachiam in terris suis concesserint, ac jurisdictione, & dominio loci, in quo duellum fieri permiserint, quem ab Ecclesia obtineant, eo ipso privatos declaravit. Committentes vero pugnam, eorumque Patronos, excommunicationis, ac omnium bonorum proscriptionis, necnon perpetua infamiae poenam incurre statuit; & si in ipso conflixi decesserint, Ecclesiastica sepultura perpetuò carituros decrevit.

§. 2. Cum vero præfatis saluberrimis Legibus judicialia dumtaxat, ac solemnia duella comprehensa, ac proscripta viderentur; pia memoria Praedecessor noster Gregorius Papa XIII. (i) hujusmodi poenas adversus eos omnes extendit, qui nedum publice, sed etiam privatim ex condito, statuto tempore, & loco, Monachiam commiserint, etiam si nulli Patrini, socii ad id vocati fuerint, nec loci securitas habita, nullæ provocatoria literæ, aut denuntiationis chartulæ præcesserint.

§. 3. Denique felicis recordationis Clemens Papa VIII. etiam Praedecessor noster, Apostolicas Romanorum ante se Pontificum Leges omnes, & poenas in eis staturas, sua Constitutione, quæ incipit: *Illius vices; data 10. Kal. Septembr. anno 1592. discretè complexus, easdem extendit ad omnes non solum duello certantes, sed etiam provocantes, suadentes, equos, arma, commeatus præbentes, comitantes, chartulas, libellos, manifesta mitentes, scribentes, vel divulgantes, aut quomodolibet circa ista, cooperantes; Socios, Patronos, de industria spectatores, fautores, criminis demum par-*

(a) Epist. L. ad Carolum Calvum.

(b) In Conc. Lateranensi c. 1. & 2. de Torneamentis, ubi trium Praedecessorum Decreta citantur.

(c) In Epist. ad Archiepiscopos, Episcopos, aliosque Ecclesiasticos Regni Francie, apud Raynald. ad ann. 1251. num. 31.

(d) Constit. incip. Regi pacifici.

(e) Constit. Quam Deo, & hominibus.

ticipes, illudque permittentes, vel quantum in ipsis est, non prohibentes, ac delinquentibus veniam, & impunitatem concedentes, qui se prædictis quoquomodo immiscuerint, etiamsi neque pugna effectus, neque accessus ad locum sit subsequutus.

§. 4. His tam sapienter, tam aperte, atque perspicue ab Ecclesia, & ab Apostolica Sede constitutis, dubitari jam nullo modo posse videbatur, quin duella omnia tam publica, quam privata, & naturali, & Divino, & Ecclesiastico jure, prorsus illicita, vetita, atque damnata censeri deberent. Sed nonnulli earum Legum interpres, per benignitatis speciem humanis pravisque cupiditatibus plus a quo favebentes, Apostolicas Sanctiones ad corrupta hominum judicia inflestant, ac temperantes, licere, docerunt, (k) Viro Equestri duellum acceptare, ne timiditatis notam apud alios incurrat: (l) Fas esse defensione occisiva, vel ipsis Clericis, ac Religiosis, tueri honorem, dum alia declinanda calumniæ via non suppetat, (m) propulsare damna, quæ ex iniqua Judicis sententia certè imminent, (n) defendere non solum quæ possidemus, sed etiam ea, ad quæ jus incohatum habemus, dum alia vi id assequi non valeamus. Quas quidem assertions duellis faventes, Apostolica Sedes censura notavit, rejicit, proscriptis.

§. 5. Et nihilominus extiterunt quam proxime recentiores alii, qui etsi duella, vel odii, vel vindictæ, vel honoris tuendi causa, vel levioris momenti res fortunasque servandi, fanteantur illicita; aliis tamen in circumstantiis, & casibus, vel amittendi offici, & sustentationis, vel denegate sibi à Magistratu justitia defensionis innoxiae titulo, ea licere pronuntiant. Laxas, & periculi plena opiniones hujusmodi, ex vulgatis eorum Libris ad Nos delatas, ubi primum accepimus, earum examen nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanae Ecclesiæ Cardinalibus, & quibusdam dilectis Filii Sacre Theologie Magistris specialiter ad id per Nos deputatis commisisimus; qui re mature discussa, latis coram Nobis tum voce, tum scripto suffragiis, infrascriptas Propositiones censura, & proscriptione dignas existimarent.

PRIMA PROPOSITIO.

Vir Militaris, qui nisi offerat, vel acceptet duellum, tanquam formidolosus, timidus, abjectus, & ad Officia Militaria ineptus haberetur, indeque officio, quo se, suosque sustentat, privaretur, vel promotionis, alijs

(f) Constit. Consuevit Romanus Pontifex.

(g) Constit. Ea, quæ à Praedecessoribus.

(h) Sess. 25. cap. 19. de Reform.

(i) Const. Ad tollendum.

(k) 2. Prop. damnata ab Alexandro VII.

(l) 17. Prop. ex damnatis ab eodem.

(m) 18. Prop. ab eodem damnata.

(n) 32. Proposit. ex damnatis ab Innocen-

tio XI.

sibi debitæ ac promerite, spe perpetuo carere deberet, culpa, & pena vacaret, sive offerat, sive acceptet duellum.

II. Excusari possunt, etiam honoris tuendi, vel humanae vilipensionis vitandi gratia, duellum acceptantes, vel ad illud provocantes, quando certò sciunt pugnam non esse securam, utpote ab aliis impediendam.

III.

Non incurrit Ecclesiasticas penas ab Ecclesia contra duellantes lata, Dux, vel Officialis Militiae, acceptans duellum, ex gravi metu amissionis famæ, & officii.

IV.

Licium est, in statu hominis naturalis, acceptare, & offerre duellum, ad servandas cum honore fortunas, quando alio re medio eorum jactura propulsari nequit.

V.

Asserta licentia pro statu naturalis, applicari etiam potest statui Civitatis male ordinatæ, in qua nimurum, vel negligenter, vel malitia Magistratus, justitia aperte degenerat.

§. 6. Auditis itaque super unaquaque eorum Propositionum dictorum Cardinalium, & Consultorum judiciis, atque omnibus ritè, & naturè consideratis, Nos ipsas, præsentium Literarum tenore, & Apostolica auctoritate, tanquam falsas, scandalosas, ac perniciose rejicimus, damnamus, ac prohibemus, ita ut quicumque illas aut conjunctim, aut divisim docuerit, defendeat, ediderit, aut de iis, etiam disputandi gratia, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à qua non possit (præterquam in mortis articulo) ab alio, quamcumq[ue] etiam dignitate fulgente, nisi ab existente pro tempore Romano Pontifice absolvi.

§. 7. Insuper stricte, in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicij, prohibemus omnibus Christifidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis, & status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum, ad proxim deducant.

§. 8. Jam vero ut exitiosam Duellorum licentiam, in Christiana, ac præsertim Militari Republica, non obstantibus providis Legibus à plerisque etiam Sæcularibus Principibus, & Potestatibus ad eandem extirpandam laudabiliter editis, hanc gliscentem, validiore manu coerceamus, gravissimumque scelus Apostolica distictionis gladio magis magisque inseparatur; omnes, & singulas dictorum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum Constitutiones superius enuntiatas, quarum tenores, ac si præsentibus de verbo ad verbum insertæ forent, pro sufficienter expressis haberi volumus, Apostolica auctoritate confirmantes & innovantes, ad hoc ut pecuniarum gravi-

tas, & severitas majorem perditis hominibus ingrat peccandi metum, Nostro motu proprio, ac de Apostolica auctoritatis plenitudine, eaurundem præsentium Literarum serie, statuimus, atque decernimus, ut si quis in duello, sive publicè, sive privatim indicto, hominem occiderit, sive hic mortuus fuerit in loco conflictus, sive extra illum ex vulnero in duello accepto, hujusmodi homicida, tanquam interficiens proximum suum animo premeditato ac deliberato, ad formam Constitutionis felicis recordationis Prædecessoris Nostri Benedicti Papæ XIII. quæ incipit: Ex quo Divina, data 6. Idus Junii, anno Domini 1725. ab Ecclesiastica Immunitatis beneficio exclusus, & repulsum omnino censeatur; ita ut à cujuscumque Sacri, aut Religiosi loci asylo, ad quod con fugerit, servatis tamen de jure servandis, extrahi, & Judicis competentis Curia pro merito puniendus, tradi possit, & debeat; super quo Nos Episcopis, aliisque superioribus Antistibus, ad quos respectivè pertinet, & pertinebit in posterum, necessarias, & opportunas facultates præsentium quoque tenore impertimur. Quin etiam, vivente adhuc altero in singulari certamine graviter vulnerato, si percussor in locum immunem se receperit, ex quo, eveniente illius morte, fugam arripere, & legum se veritatem evadere posse prospiciatur; Volumus, & respectivè permittimus, ut quatenus Periti ad inspiciendum vulnus acciti, grave vita periculum adesse retulerint, percussor ipse, prævio semper Decreto Episcopi, & cum assistentiæ persona Ecclesiastice ab eodem Episcopo deputata, ab hujusmodi loco immuni extactus, sine mora carceribus mancipetur; etiam lego Judicibus indicta, ut illum Ecclesiæ restituere debeat, si vulneratus superstes vivat ultra tempus à legibus, quæ de homicidio sunt, constitutum: alioquin in easdem poenas incident, quæ in memoratis Benedicti XIII. Literis constituta sunt adversus illos, qui delinquenter in aliquo ex casibus ibidem expressis, ex indiciis ad id sufficientibus sibi traditum, restituere recusent, postquam is in suis defensionibus hujusmodi indicia diluerit.

§. 9. Præterea simili motu & auctoritate decernimus ac declaramus, Sepulturae Sacre priuationem à Sacrosanta Tridentina Synodo inflictam morientibus in loco duelli, & conflictus, incurram perpetuò fore, etiam ante sententiam Judicis, à decadente quoque extra locum conflictus ex vulnero ibidem accepto, sive duellum publicè, sive privatim indictum fuerit, ac etiamsi vulneratus ante mortem non incerta Pœnitentiæ signa dederit, atque à peccatis, & censuris absolutionem obtinuerit; sublata Episcopis, & Ordinariis Locorum super hac poena interpretandi ac dispensandi facultate, quo cæteris documentum prebeatur fugiendi sceleris, ac debitam Ecclesiæ legibus obedientiam præstandi.

§. 10. In hujus demum sollicitudinis nostræ Societatem vocantes charissimos in Christo Filios nostros, Imperatorem electum, cunctosque Catholicos Reges, necnon Principes, Ma-

gis.

gistratus, Militia Duces, atque Praefectos, eos omnes & singulos, pro sua in Deum Religionem, ac pietate, enixè obtestamur in Domino, ut conjunctis studiis, & animis, exitiosas duellorum licentia, qua Regnorum tranquillitas, populorum securitas atque incolumitas, neque corporum solum, sed quæ nullo pretio aestimari potest, æterna animalmarum vita certò periclitatur, omni nisu, & constantia vehementer obseruant, seu concernent in futurum perinde affiant, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum licet paginam hanc nostrarum prohibitionis, damnationis, præcepti, statuti, declarationis, facultatum impertitionis, obtestationis, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Magorem, anno Incarnationis Dominica 1752. quarto Idus Novembri, Pontificatus Nostri anno tertio decimo. D. Card. Passioneus. J. Datarius, Visa de Curia J. C. Boschi, Loco X plumbi J. B. Eugenius. Registrata in Secretaria Brevium. Publicata die 24. mensis Novemb. 1752.

Exstat in Tom. IV. Bullarii Benedicti XIV. edito Romæ apud Hieronymum Maynardi 1758. pag. 22.